

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **1/ S. a. s.**, U., L. M., IČO: X., **2/ S., a. s.**, T., B., IČO: X., obidvaja zastúpení A., k. s., C., B., IČO: X., proti odporcovi **O., s.r.o.**, B., T., IČO: X., zastúpenému JUDr. O., advokátkou, C., D., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16 CbPv/10/2012, na dovolanie navrhovateľov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2013 č. k. 41/Cob/164/2013-531, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 CbPv/10/2012-492 zo dňa 15. apríla 2013, ktorým zamietol návrh navrhovateľov o vydanie predbežného opatrenia potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovatelia sa žalobou vo veci samej domáhajú ochrany práv z ochranej známky. Dňa 10. 04. 2013 podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadali, aby súd uložil

odporcovi povinnosť zdržať sa výroby, plnenia, balenia, skladovania, uvádzania na trh reklamy v akejkoľvek forme, prezentácie a predaja výrobku „A. B.“ vo fľaši označenej hlavnou prednou etiketou, ktorej dominantnými prvkami sú ilustrácie rastlín, lemujúce okraje etikety, biela grafická plocha uprostred etikety v tvare vertikálneho obdĺžnika zhora zakončená oblúkom, v ktorej je umiestnený nápis „B.“ a vyobrazenie troch žien a vodorovný široký pás umiestnený v hornej polovici etikety, ktorý sa vo vrchnej centrálnej časti zvažuje do cípu a v ktorom je umiestnený biely tlačенý nápis „A.“ a malou spodnou etiketou obdĺžnikového tvaru so zrezanými rohmi umiestnenou pod hlavnou prednou etiketou, na ktorej hornom okraji sa nachádza kruhový grafický prvok s písmenami „OH“ a ktorého vyobrazenie je prílohou tohto uznesenia. Zároveň žiadali, aby súd uložil odporcovi povinnosť stiahnuť všetky kusy tohto výrobku, s ktorými je výrobca oprávnený nakladať z obchodnej siete do 10 dní.

Po odcitovaní ustanovení § 102 ods. 1 veta prvá, § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f), písm. h) O. s. p., § 8 ods. 2 zák. č. 506/2009 Z. z. súd konštatoval, že v danej veci navrhovateľa osvedčovali potrebu nariadenia predbežného opatrenia voči odporcovi tou skutočnosťou, že sa správa nekalosúťažne a umiestňovaním výrobku „A. B.“ na trh, odporca porušuje práva navrhovateľa 1/ ako majiteľa ochranných známk spoločnosti chrániacich etikety výrobku D., nakoľko bez súhlasu navrhovateľa 1/ neoprávnene používa na výrobku „A. B.“ etikety zameniteľné s týmito ochrannými známkami. Umiestňovaním výrobku „A. B.“ na trh odporca zároveň vyvoláva podľa navrhovateľov nebezpečenstvo zámery, keď napodobňuje výrobok navrhovateľa 1/, parazituje na dobrej povinnosti výrobku D. s cieľom získať pre seba úspech, ktorý by inak nedosiahol a ako priamy konkurent navrhovateľov na trhu liehovín neoprávnene využíva výsledky dlhoročného úsilia propagácie a investícií navrhovateľov vo svoj prospech k súťažným cieľom. V návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ďalej navrhovateľa uviedli, že v dôsledku tohto protiprávneho konania odporcu sa spotrebitelia môžu rozhodnúť pre kúpu výrobku „A. B.“ v mylnom presvedčení, že ide o nový výrobok navrhovateľa 1/ z produktového radu D.. Spotrebitelia si môžu rovnako výrobok „A. B.“ kúpiť v omyle, že navrhovateľ 1/ udelil odporcovi súhlas na výrobu a predaj tohto výrobku v tomto spotrebiteľskom balení (resp., že spolu na jeho výrobe spolupracujú), a že bude porovnateľne kvalitný ako výrobok D.. Vzhľadom na povahu a charakter konania odporcu a kroky, ktoré v súčasnosti podniká, môže navrhovateľom bez nariadenia predbežného opatrenia vzniknúť závažná, ťažko napravitelná, majetková a nemajetková ujma, resp. ujma, ktorú už nebude možné dodatočne napraviť.

Po preskúmaní veci odvolací súd uzavrel, že v danom prípade navrhovatelia neosvedčili potrebu dočasného upravenia pomerov účastníkov konania. Skutočnosti, ktoré uvádzali v návrhu nie sú takej intenzity, aby bolo na základe týchto skutočností potrebné nariadiť predbežné opatrenie podľa návrhu navrhovateľov. Po zhodnotení zistených skutočností odvolací súd konštatoval, že z dôkazov predložených navrhovateľmi nevyplýva, že výrobky odporcu neoprávnene zasahujú do navrhovateľových skorších práv a sú spôsobilé poškodiť ich dobré meno. Správne okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že podľa jeho názoru neexistuje pravdepodobnosť zámény výrobkov D. s výrobkom odporcu „A. B.“, nakoľko už pri prvom pohľade je spotrebiteľ schopný postrehnúť rozdiel medzi uvedenými výrobkami navrhovateľov a odporcu.

Navrhovatelia ničím neosvedčili, že úprava pomerov účastníkov je naliehavá a bez nej by bolo ich právo ohrozené.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali navrhovatelia 1/ a 2/ dovolanie. Navrhli napadnuté rozhodnutie zmeniť a návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyhovieť. V odôvodnení dovolania vyslovili názor, že im bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 237 písm. f) O. s. p.) a napadnuté uznesenie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. S poukazom na judikatúru tvrdili, že odňatie možnosti konať pred súdom spočíva v nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa.

Vytýkali odvolaciemu súdu, že sa vôbec nevysporiadal s odvolacou námietkou navrhovateľov o tom, že súd prvého stupňa neskúmal, či došlo k zásahu do práv navrhovateľa 1/ k ochranným známkam s dobrým menom podľa ustanovenia čl. 9 ods. 1 písm. c) Nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke spoločenstva formou parazitovania na dobrom mene a oslabovania ich rozlišovacej spôsobilosti. Napriek tomu, že ide o jedno z dvoch relevantných hmotnoprávných ustanovení, na základe ktorého navrhovatelia zo známkovo právneho hľadiska odvodzujú svoj nárok týkajúci sa výrobku „A. B.“, v odôvodnení napadnutého uznesenia absentujú akékoľvek úvahy, ktoré by nasvedčovali tomu, že sa súd prvého stupňa ako aj odvolací súd zaoberal týmto hmotnoprávnym dôvodom. Za vysporiadanie sa s týmto dôvodom nemožno považovať stotožnenie sa odvolacieho súdu s názorom súdu prvého stupňa o neexistencii pravdepodobnosti zámény medzi výrobkami D. a výrobkom „A. B.“.

Poukázali, že na naplnenie ust. čl. 9 ods. 1 písm. c) citovaného nariadenia sa nevyžaduje taký stupeň podobnosti medzi ochrannou známkou s dobrým menom a kolidujúcim označením, že existuje pravdepodobnosť ich zámery zo strany verejnosti. Stačí, ak verejnosť pokladá dané označenie za podobné s ochrannou známkou s dobrým menom a vnímanie tohto označenia vyvoláva v mysli spomienku na túto známku, hoci nedôjde k zámene označenia a známky. Existencia takejto súvislosti (spojenia) sa má pritom posudzovať celkovo pri zohľadnení všetkých rozhodujúcich okolností. Súdy sa nezaoberali a neposudzovali, či si spotrebiteľská verejnosť vzhľadom na podobnosti etikiet posudzovaných výrobkov a všetky okolnosti tohto prípadu, nemôže vytvoriť medzi nimi spojenie a či došlo k oslabovaniu rozlišovacej spôsobilosti ochranných známk navrhovateľa 1/ a k neoprávnenému ťaženiu, parazitovaniu odporcu v zmysle ust. čl. 9 ods. 1 písm. c) nariadenia, v dôsledku čoho konanie zaťažili vadou, ktorá spočíva v odňatí možnosti navrhovateľov konať pred súdom.

Hodnotenie pravdepodobnosti zámery odvolacím súdom nezodpovedá nárokom na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ak odvolací súd iba skonštatoval, že sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu bez toho, aby sa zaoberal skutočnosťami, na ktoré poukazovali navrhovatelia vo svojom odvolaní, t. j. riziko nepriamej zámery, na ktoré je nutné pri hodnotení pravdepodobnosti zámery v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie prihliadnuť. Odvolací súd sa relevantne nevysporiadal so skutočnosťou, že z celej skupiny alkoholických nápojov je to práve pomerne úzky segment bylinných likérov, kam patria oba posudzované výrobky. Zhoda výrobkov, ktoré sú označené kolidujúcimi označeniami, totiž kladie zvýšené nároky na rozlišovaciu spôsobilosť týchto označení. Na konštatovanie pravdepodobnosti zámery pri zhodných výrobkoch tak postačuje aj menší stupeň podobnosti.

Na základe uvedeného navrhovateľa dospeli k záveru, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko vylúčil pravdepodobnosť zámery medzi etiketami posudzovaných výrobkov iba s odôvodnením, že už pri prvom pohľade je spotrebiteľ schopný postrehnúť rozdiel medzi týmito výrobkami a neposudzoval, či vzhľadom na výrazné podobnosti v grafických prvkoch etikiet, ktoré sa stali pre výrobok D. príznačnými a ostatnými okolnosťami tohto prípadu, na ktoré je potrebné v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie pri hodnotení pravdepodobnosti zámery prihliadať, neexistuje riziko nepriamej zámery medzi výrobkom „A. B.“ a výrobkom D.. Odvolací súd zároveň svoj záver o neexistencii pravdepodobnosti zámery medzi etiketami posudzovaných výrobkov

nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil a nevysporiadal sa s námietkami navrhovateľov, ktoré uviedli vo svojom odvolaní zo dňa 07. 05. 2013, čím zaťažil konanie vadou, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom [§ 241 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 237 písm. f) O. s. p.].

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľov zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania vo výške 83,06 eur. Rozhodnutie súdov považoval za správne, pretože medzi výrobkami „A. B.“ a D. nie je žiadna zhoda, ide o odlišné výrobky, preto neexistuje pravdepodobnosť ich zámény, a to ani nepriamej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok je prípustný.

Podľa § 236 ods.1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až 239 O. s. p.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu a ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.) alebo proti potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku, ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a) O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b) O. s. p.), alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c) O. s. p.). Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva

a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je nepochybné, že prípustnosť dovolania dovolateľov z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p. ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Navrhovatelia prípustnosť dovolania opreli o ustanovenie § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákonnom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. skutočne postihnuté.

Aj so zreteľom na námietky dovolateľov sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti ich tvrdenia, že v prejednávanej veci im nepreskúmateľnosťou a nedostatočným odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa ust. § 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len

na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dáva možnosť odvolaciemu súdu vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd však musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nezodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Návrhu na vydanie predbežného opatrenia súd môže vyhovieť, ak boli osvedčené aspoň základné skutočnosti umožňujúce záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a nebezpečie bezprostredne hroziacej ujmy. Predbežné opatrenie musí mať tiež vecnú súvislosť k právnemu vzťahu, ktorý je predmetom konania vo veci samej.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že v prejednávanej veci navrhovatelia podali zdržovaciú a odstraňovaciú žalobu, pričom svoj nárok opreli o známkové a súťažné právo (§ 47 písm. c) a § 48 Obchodného zákonníka, čl. 9 ods. 1 písm. c) Nariadenia rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke spoločenstva) a súčasne podali návrh o vydanie predbežného opatrenia.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho uznesenia po odcitovaní ustanovení § 102 ods. 1 veta prvá, § 74 ods. 1, § 75 ods. 2, ods. 3, § 76 ods. 1 písm. f) písm. h) O. s. p. , § 8 ods. 2 zák. č. 506/2009 Z. z. konštatoval, že navrhovateľmi opísané správanie odporcu nie je spôsobilé privodiť škodlivý následok, nakoľko podľa § 8 ods. 2 písm. b) zákona č. 506/2009 Z. z. neexistuje pravdepodobnosť zámény výrobkov D. s výrobkom odporcu „A. B.“. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že uvedené výrobky nie sú zameniteľné z hľadiska dizajnového, grafického, sematického alebo fonetického, a že výrobok „A. B.“ obsahuje viacero odlišných prvkov.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, nakoľko z dôkazov predložených navrhovateľmi nevyplýva, že výrobky odporcu neoprávnene zasahujú do navrhovateľových

skorších práv a sú spôsobilé poškodiť ich dobré meno. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 219 O. s. p. a už citované ustanovenia súdom prvého stupňa.

Z odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa však nie je zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal pri posudzovaní osvedčenia nároku navrhovateľov, s ich návrhom, ktorým žiadali vec posúdiť podľa čl. 9 ods. 1 písm. c) Nariadenia rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke spoločenstva. Tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd v napadnutom rozhodnutí, keď sa obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k námietke aplikácie čl. 9 ods. 1 písm. c) Nariadenia rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke spoločenstva, obsiahnutej tiež v odvolaní, vôbec neprihliadol.

Odvolací súd vôbec nezareagoval na uvedenú námietku navrhovateľov. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnáť dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, prečo ho považuje za nesprávny, t. j. musí ho vyvrátiť. Rovnaké stanovisko v obdobných prípadoch zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý konštatoval, že pojem spravodlivého procesu vyžaduje, aby vnútroštátny súd, ktorý poskytol stručné dôvody pre svoje rozhodnutie, či už tým, že do neho včlenil dôvody uvedené nižším súdom, alebo inak, sa skutočne zaoberal podstatnými otázkami, ktoré mu boli predložené na posúdenie, a aby bez ďalšieho jednoducho neprevzal závery, ku ktorým dospel nižší súd (Helle c. Fínsko v rozhodnutí zo dňa 19. decembra 1997, Tatishvili c. Rusko v rozhodnutí zo dňa 22. februára 2007, Hirvisaari c. Fínsko v rozhodnutí zo dňa 27. septembra 2010). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 44/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že v napadnutých rozhodnutiach absentuje právna argumentácia, ktorá by sa týkala aplikácie ustanovenia čl. 9 ods. 1 písm. c) Nariadenia rady (ES) č. 207/2009 o ochrannej známke spoločenstva.

V odvolacom konaní, proti uzneseniu o nariadenie predbežného opatrenia, odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, len ak zastavuje konanie (§ 221 ods. 3 O. s. p.). Za uvedenej

procesnej situácie pochybil najmä odvolací súd, keď sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so skutočnosťou, ktorá má pre konanie rozhodujúci význam, a preto rozhodnutie nespĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Rozhodnutie odvolacieho súdu je z tohto dôvodu nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené, čím došlo k odňatiu možnosti navrhovateľov konať pred súdom a k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O. s. p. dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. januára 2014

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová